

CON EL VIENTO

[Meritxell Colell, 2018]

460

ESTREA EN NUMAX: 29.12.2018 | V.O.

Con el viento (2018, 105')

Dirección: Meritxell Colell

Guión: Meritxell Colell

Elenco: Mónica García, Concha Canal, Elena Martín, Ana Fernández

Montaxe: Ana Pfaff

Son: Verónica Font, Gaspar Scheuer

Dirección de arte: Laura Arrom

Fotografía: Aurélien Py, Julián Elizalde

Produtoras: Polar Star Films, Habitación 1520, Paraiso Production (España, Francia, Arxentina)

Distribuidora: NUMAX Distribución

Formato de proxección: DCP2K

Idioma orixinal: Español

PREMIOS E FESTIVAIS

Málaga 2018 (Biznaga de Prata Mellor Filme Zonazine), D'A Barcelona Film Fest 2018 (Premio Talents), Donostia 2018 (Made in Spain), Berlinale 2018 (Forum)

FILMOGRAFÍA

Arquitecturas en silencio. Diálogo entre Antoni Bonet y Le Corbusier [curtametraxe], 2014
Manuscrit a la ciutat [curtametraxe], 2006
Barcelona-París-Barcelona [curtametraxe], 2005

SINOPSE

Mónica é bailarina en Buenos Aires. Recibe unha chamada da súa irmá Elena: seu pai está moi enfermo. O regreso á casa familiar nunha aldea de Burgos reabre antigas feridas e permite curar outras. Mónica vive de novo coa súa nai despois de anos distanciada, xuntas terán que vender a casa e Elena, que mantivo os lazos familiares todo este tempo, vese relegada. Mónica refúxiase no que mellor coñece, a danza, para reconciliarse cunha vida e un espazo que deixou atrás. A complicidade de Berta, a máis nova da familia, axudará a renovar os vínculos entre estas catro mulleres.

«Con el viento devólvemos esa fonda emoción do perdido»

Andrea G. Bermejo, CINEMANÍA

“Rodamos sen guión, abertos ao cambio”

Entrevista con Meritxell Colell
Por Gerardo León

Un dos temas fundamentais de *Con el viento* é o da disgregación da familia.

Si, no centro do filme está o desarraigo, que é algo moi contemporáneo. Por un lado está o autoexilio de Mónica, a protagonista, alguén que se quere dedicar á danza e que no seu lugar de orixe non pode. Tamén a cidade, o estar lonxe da natureza, das orixes, das raíces da terra, é un tipo de desarraigo. O filme trata disto, sobre todo, centrándose na relación nai e filla. Eu quería falar do retorno ás orixes entendido como ese retorno á nai, a casa, a terra, que ten varios niveis de lectura.

Outro dos nodos do filme é a cuestión da culpa.

Si. No filme hai moitas cousas que sucederon e non puideron ser ditas nin vividas, daquela hai algo moi forte en Mónica que ten a ver con non poder terse despedido de seu pai, e como iso leva a un sentimento de culpa e vergoña. A culpa é algo moi moral que todos temos ao sermos cristiáns, pero tamén de vergoña, de decatarte do que perdistes por ter estado lonxe. E non só é un sentimento que ten ela, senón que está tamén no personaxe da nai por non ter sabido conectar coa súa filla ou non ter podido achegarse a ela.

Non sei se o filme tiña un guión pechado antes de rodar ou hai elementos que deixas á improvisación. Cal foi a túa maior dificultade á hora de artellar o paso das ideas ou sentimentos á trama concreta?

Digamos que para min esa é a gran dificultade do cinema, como algo que un concibe nun primeiro intre en solitario e mesmo desde a palabra ou imaxes moi interiores se fai realidade. E no meu caso foi xustamente abrireme á realidade das actrices, do espazo, do equipo. Neste sentido había un guión pechado, moi descritivo, pero que non compartimos coas actrices. Rodabamos sen guión. E rodabamos tamén abertos ao cambio. Cada día había un cambio de plan de rodaxe porque a idea era que o feito de vivirmos xuntos, de compartir moito tempo, nos permitise encarnar mellor o que estaba escrito. Neste sentido traballabamos sobre a esencia das escenas, tanto a nivel emocional, como atmosférico. Traballabamos moito sobre os personaxes, que as movía, como era a relación entre elas, pero nunca sobre accións ou palabras pechadas. Quizais a dificultade é como atopar iso que ti buscas, pero sen dicírllelo de antemán, senón que sexan elas as que o encontren.

Hai un elemento que chama a atención e é a cuestión da danza. De onde xorde a idea de introducir ese elemento como parte da narración?

No momento en que o filme se traza a través da transformación emocional dun personaxe, de Mónica, que está no cerne do filme, había que pensar de que forma facer visíbel algo que é

totalmente invisíbel. E aí agromou a idea das estacións e do cambio da paisaxe ao longo do tempo, e tamén a idea de modificar o dispositivo filmico e traballar coa transformación do corpo. E que mellor que a danza para explicar esa transformación interior. A min a danza gústame moito como espectadora e creo que é unha grande arte para expresar de forma moi física algo que pasa por dentro.

Publicado en <http://www.cinemajove.com>

NA LIBRARÍA NUMAX

Café Müller, Pina Bausch. L'Arche [DVD]

Hilos, Chantal Maillard. Tusquets, 2007

Husos, Chantal Maillard. Pre-Textos, 2006

NUMAX

NUMAX, S. Coop. Galega
Concepción Arenal, 9 baixo
15702 Santiago de Compostela
TELF 981 560 250 | www.numax.org

4€
Fait NUMAX!

Abónat agora e ven sempre por